

opusdei.org

Den helige Josemarías prästvigning

Den 28 mars 1925 firades i San Carlos-kyrkan i Zaragoza den helige Josemarías prästvigning. Två dagar efter detta datum firade Opus Deis grundare i Pilar-kapellet sin första mässa. Andrés Vázquez de Prada återger händelsen på detta sätt i sin biografi över helgonet.

2017-03-28

Lördagen den 28 mars 1925, firades i San Carlos-kyrkan prästvigning under ledning av biskop Miguel de los Santos Díaz Gómara.

Den vigde följde med alla sinnena på helspänn med i det liturgiska firandet: handpåläggning, *traditio instrumentorum* (överlämnande av instrument), vigningens ord ... Rörd och förvirrad över Herrens godhet att låta allt detta ske, betraktade han nu som ingenting alla de svårigheter som han tidigare känt alltsedan den dag då han fick sin kallelse, och han tackade Gud som en känslfull förälskad.

Han gjorde förberedelserna för sin första mässa. Det var inte en s.k. högtidlig mässa, utan en läst själamässa på måndagen i passionsveckan med lilla mässkrud . Mässan lästes för hans fars själ. Den nyvigde prästen hade sänt inbjudningsbrev till mycket få

personer, på grund av att familjen hade sorg. Ceremonin skulle firas i all enkelhet och med mycket få deltagare. På några få bönekort som föreställde jungfru Maria hade man låtit trycka följande text:

«Prästen

José María Escrivá y Albás

kommer att fira sin första mässa i "Santa y Angélica Pilar-kapellet" i Zaragoza, den 30 mars 1925, klockan halvelva på morgonen, för sin fars, Don José Escrivá Corzán, själ, som insomnade i Herrens frid den 27 november 1924.

A.M.D.G.

Inbjudan och påminnelse»

Det hade inte varit lätt att få använda det heliga Kapellet, men det var hans starka önskan att få fira mäsan här, på den plats som han dagligen

besökte och där han hade utropat:
Domine, ut sit! (Herre, må det ske!)
För övrigt, blev mässan mera
smärtsam än han hade trott, även om
han dolde sin smärta i följande enkla
fras: ”**I det heliga kapellet, inför en
handfull pesoner, firade jag utan
åthävor min första mässa.**”

Hans bror, Santiago, som var sex år
gammal, kommer ihåg den enkla
ceremonian och den lilla grupp
människor som var närvarande: ”det
var en läst mässa, min mor, min
syster Carmen och jag var
närvarande, och några få personer
till”. Av en kusin, Sixta Cermeño, får
vi en lite mera detaljerad skildring.

”Min make och jag var de enda som
höll mamman sällskap av familjen
Albás vid denna första mässa [...].

Det var Josemarías mor – moster
Lola – hans syster och lillebror – som
då var sex år gammal – vi, min make
och jag, två grannfruar från

Barbastro som heter Cortés och var nära väninnor till systemen Carmen – och lika gamla – och någon annan person som jag inte kände till. Jag tror komma ihåg att där också var två eller tre präster och kanske några vänner från universitetet eller prästseminariet. Det är svårt att säga det för som alla vet är Pilar-kapellet alltid fullt av folk”.

Eftersom prästerna som hörde till doña Dolores släkt inte var med, gav det ett ensligt uttryck med dessa få närvarande. ”Hans morbröder Carlos, Vicente och Mariano Albás – säger Amparo Castellón –, var inte med vid denna första mässa år 1925 där jag var med och jag lade märke till att han kände sig mycket ensam”.

Rektorn, don José López Sierra, tillägger att två präster som var vänner till familjen assisterade vid altaret och beskriver scenen i det heliga kapellet på följande patetiska

sätt: Modern grät så tårarna strömmade och ibland verkade det som om hon skulle svimma”, medan vi andra knäböjande och utan att röra oss under hela mässan, utan att ens blinka, betraktade hur denna ängel på jorden utförde de prästerliga sysslorna”.

Doña Dolores hade rest sig upp från sjuksängen bara samma morgon och hennes rörelse blev ännu livligare när hon tänkte på på vilka offer hon och hennes make hade fått göra för att denna ceremoni skulle kunna äga rum. Den tanke borde också ha kommit för hennes systerdotter, Sixta Cermeño, som också var närvarande och hon har meddelat att ”trots ögonblickets intimitet, fanns det också något sorgligt över händelsen” och att modern grät, kanske ”för att hon mindes den nyligen gjorda förlusten av sin make”.

Den nyvigde prästen önskade att hans mor skulle bli den första person som ur hans händer skulle få ta emot kommunionen just konsekrerad av honom. Men denna glädje skulle han ej få smaka. En dam trängde sig före doña Dolores och lade sig på knä på bönepallen just som han skulle till att dela ut kommunionen. Prästen blev alltså tvungen att först dela ut kommunionen till denna kvinna, för att inte det hela skulle bli pinsamt. Vid mässans slut vidtog ceremonin med kyssandet av händerna, som vanligen utförs i sakristian, där man också tog avsked av den lilla gruppen assistenter. När Josemaría senare i livet påminde sig denna mässa var det som om det över den svävade en känsla av att den var ett offer. Han såg den för sig som **en bild som uttryckte smärta med hans mor i sorgkläder.**

När den heliga mässan firas framme vid altaret är detta det mest sublima

ögonblicket för prästens liturgiska tjänst. Det är ju här som samma offer sker som skedde när Jesus på Korset utgav sig för hela mänskligheten.

Josemaría, som genom prästvigningen var personligt och slutgiltigt identifierad med Kristus, gjorde från detta ögonblick det eukaristiska offret till kärnpunkten i hans inre liv. Och på samma sätt som han på kvällen före sin första kommunion hade fått en smärtsam smekning i form av en brännskada på grund av hårfrisörens slarv, så behöll han av denna händelse minnet av offret av hans fromma önskan, att han hade önskat ge sin mor kommunionen, före alla andra, under denna hans första mässa. Det var tydligt att Herren drog honom mer och mer mot Korset med dessa små tecken på att Han utvalde honom framför andra.

Till lägenheten på calle Rufas hade man inbjudit till middag doña

Dolores två systerdöttrar, de två väninnorna till Carmen som kommit från Barbastro och någon annan förtrolig vän. Den enkla undfägnaden vittnade om fattigdom men samtidigt om god smak. Värdinnan hade lagat en läcker rätt bestående av ris.

När alla hade avslutat måltiden, drog sig prästen tillbaka till sitt rum. Han hade just fått veta vilken hans första post skulle bli. Han gick igenom de senaste veckornas händelser och dagens plötsliga olycka. Han gjorde rätt i att tro att Herren fortsatte att mörbulta honom som tidigare: **ett hammarslag på hästkosömmen och hundra vid sidan om.** Helt förtvivlad och klagande protesterade han hos Herren: **Hur behandlar du mig? Hur behandlar du mig?**

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
ett-81-arigt-minneskort/](https://opusdei.org/sv-se/article/ett-81-arigt-minneskort/) (2025-03-27)